

[Justitsministeren.]

en Naturalisation paa Grund af aabenbart uschweizisk Sindelag. I Nordamerikas forenede Stater gælder lignende Regler.

I Norge er der siden Kapitulationen ved Lov af 13. December 1946 gennemført en Regel, der bemyndiger Kongen til at annullere en Naturalisation med Virkning fra Krigens Begyndelse, hvis den paagældende tidligere har været Statsborger i et nu fjendtligt Land og under Besættelsen har paadraget sig Strafansvar efter Landsvigs-Lovgivningen.

Der findes ikke i vor Grundlov nogen Bestemmelse, som er til Hinder for at gennemføre tilsvarende Lovbestemmelser hos os. Det Synspunkt, der ligger til Grund for de udenlandske Lovbestemmelser, som jeg har nævnt, er vel i det væsentlige dette, at det er en Forudsætning for Meddelelsen af Statsborgerret til en Udlænding, at han i national Henseende fremtidig er tro mod de Pligter, der paahviler Landets Borgere. Viser det sig, at han ikke er det, saa er Forudsætningen for Naturalisationen ikke til Stede, og saa maa han tage Følgerne.

Jeg vil dog ikke i Øjeblikket udtale mig for et bestemt Standpunkt til det Spørgsmaal, om det kunde være ønskeligt at gennemføre en saadan Lovgivning her i Landet. Under normale Forhold har der vel ikke været Trang til at annullere tidligere meddelt Indfødsret, det tør man vel slutte deraf, at Spørgsmaalet ikke tidligere har været rejst. Som et Hensyn, der taler imod, vil jeg nævne, at en Bestemmelse, som giver Hjemmel for at ophæve en Naturalisation, ikke kan gennemføres saadan, at den tidligere fremmede Statsborger, som har mistet sin fremmede Statsborgerret ved at faa dansk Statsborgerret, automatisk genvinder sin tidligere Statsborgerret ved at miste den danske. Han vil blive statsløs. Vi har fra mange Eksempler gennem Tiderne Erfaring for, at det er et meget ulykkelig Indgreb i et Menneskes almindelige Retsstilling at gøre ham statsløs.

Men som sagt, om man skal gennemføre nye Regler, der gør det muligt at tage Indfødsretten fra den Danske, der handler i Strid med den Forudsætning, der ligger til Grund for, at vi har meddelt ham Naturalisation, er et Spørgsmaal, som man kan have forskellige Meninger om, og man kan vel ogsaa se forskelligt paa, om en saadan Lovgivning, hvis den kunde findes ønskelig for Fremtiden, ogsaa skulde have tilbagevirkende Kraft. Derimod tror jeg, at et Flertal i dette høje Ting ligesom jeg vil nære afgørende Betænkelighed ved at træffe Be-

stemmelse om at fratage en enkelt Mand hans Indfødsret. Jeg gaar ud fra, at de Problemer, som Spørgsmaalet rummer, vil egnesig bedst til Drøftelse i et Udvalg, hvis et saadant bliver nedsat, og jeg skal derfor ikke gaa længere ind paa Spørgsmaalet nu.

Den anden Del af Lovforslaget gaar ud paa at foreskrive, at Hr. Schimmelmänn's Ejendom skal konfiskeres. Jeg ved ikke, om det har bevirket nogen Ændring i Forslagsstillernes Indstilling over for dette Spørgsmaal, at Højesteret nu har givet Dom for delvis Konfiskation.

Saadan som Statsmagtens Funktioner er fordelt ved Grundloven, er den dømmende Magt hos Domstolene, altsaa hverken hos Administrationen eller hos de lovgivende Myndigheder. Der er i vor Retspraksis ingen Tvivl om, at ligesom Loven giver de almindelige Regler, er det Domstolenes Sag at anvende dem paa det enkelte Tilfælde. Det er et af vor demokratiske Retsordens fundamentale Retsgoder, at Domstolene er den enkeltes — ogsaa Lovovertræderens — Værn mod andre Statsmyndigheders Vilkaarlighed, og der er ingen Tvivl om, at vi staar os ved at bøje os for en endelig Dom, ogsaa naar vi maaske kunde have ønsket den strengere. Det staar for mig som utvivlsomt, at det vilde være stridende mod Bestemmelsen i Grundlovens § 2, hvis vi vilde give os til ved Lov at ændre en Straffedom, som ellers efter de gældende Regler er endelig. Som jeg allerede til Indledning har nævnt, er det ingen Tilfældighed, at Straffelovstillægget ikke i noget Tilfælde ubetinget foreskriver Konfiskation, men lægger det i Domstolenes Haand at bestemme, om Konfiskation skal ske, og i hvilket Omfang den skal gennemføres.

Det vilde ikke have været i Strid med Grundloven, om vi i 1945 havde vedtaget en Bestemmelse, som ubetinget føjede Konfiskation f. Eks. til visse bestemte Arter Handlinger eller til Straf af en vis Størrelse. Jeg tror, vi handlede rigtigt, da vi ikke gjorde det, men det vilde altsaa ikke have været grundlovstridigt. Jeg tror ikke, at vi nu skal overveje at ændre i al Almindelighed paa Straffelovstillægget, saadan at maaske en Række Sager, der allerede har fundet deres endelige Afgørelse, skulde tages op igen, for at Afgørelsen kunde faa tilføjet en Beslutning om Konfiskation, Og jeg er ikke i Tvivl om, at et overvejende Flertal i dette høje Ting vil se saadan paa det, at vi ikke kan vedtage en Lovbestemmelse, som alene gaar ud paa at skærpe den Dom, Højesteret har afsagt over Hr. Schimmelmänn. Det følger af Grundlovens § 2, at